கடவுள் துணை.

கலாதரங்கிணி.

புத்தகம் க.] கஅஅசு - ஞு செப்டெம்பர்மீ [சஞ்சிகை அ.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதியாகித்
தானந்த மில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ னருளினொ லெளியவர்ச் சையுமாகி யுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

ஜடபரதோபாக்கியானம்.

சுவாயம்புமனுவினுடைய மூத்தகுமாரராகிய அக்நீத்ரர் என்பவருக்கு ஒன்பதுபிள்ளைகளிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு வருக்கு நாபி என்றுபேர். இவர்பங்குக்கு ஜம்பூத்துவீபம் வந்தது. இந்த நாபிமஹாராஜாவுக்கு மேரு தேவியென்னும் மனையாளிடத்து ருஷபர் என்று ஒரு குமாரர் பிறந்தார். இந்த ருஷபரை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பர். இந்த ருஷபருக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவருள் மூத்தபிள்ளைக்கு பரதர் என்று பெயர். ருஷபர் வெகுகாலம் ராஜ்யபாரம்வகித்துப் பின்பு நல்லொழுக்க முள்ள தமது மக்களுக்கு ஸமஸ்த தர்மங்களையும் உபதேசித்து, பரதருக் குப் பட்டங் கட்டித் தாம் அவதூதராய் தேசாடனஞ்செய்துகொண்டி ருந்தார். இவர் பரமயோக தியானபரர் என்றும் புராணங்களிற்சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

நல்லொழுக்கத்திற்சிறந்த பரதமகாராஜரும் சிலகாலம் ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணி விரக்தராய் ஸர்வஸங்கபரித்தியாகஞ்செய்து ஸ்ரீவாசுதேவனிடத் திலேயே ஹ்ருதயத்தை நிறுத்தி அவர் திருவடிகளையே தியானஞ்செய்து கொண்டு ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திலே நெடுநாள் வாசஞ்செய்திருந்து மஹாகுணவானாய் அஹிம்ஸை முதலான காரியங்களிலே மிகவுத்தமராய் மனதையடக்குவதிலும் வெகுசாமர்த்தியமடைந்திருந்தார். மேலும்

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌶𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌧𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑍇𑌶𑌵।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍇॥

[யஞ்ஞேச, அச்சுத, கோவிந்த, மாதவ, அநந்த, கேசவ, கிருஷ்ண, விஷ்ணோ, ஹிருஷீகேச, வாசுதேவ, உனக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்]

என்று இப்படிக் கனவிலும் நனவிலும் உச்சரித்து அவைகளின் பொருள்களையே சிந்தித்துக்கொண்டு, சமித்து, புஷ்பம், தருப்பை, முதலான திரவியங்களை ஸங்கிரகித்து வைதிககர்மங்களையேசெய்துவந்தார். இப்படியவர் பற்றில்லாமல் யோகதபசு செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் மகாநதியினிடத்துக்குப்போய் நீராடிச் செய்யவேண்டுமான சடங்குகளையுஞ் செய்து நிற்கையில், அங்கே கருவுயிர்க்குந்தருணமுடையதான மானொன்று தனியே வந்து தண்ணீர்குடித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்போது ஒருசிங்கத்தின்கர்ச்சனை அங்கே கேட்கப்பட்டது. அதிபயங்கரமான அந்த கர்ச்சனை கேட்ட மாத்திரத்திலே அம்மான் மகாபயமுற்றுத் திகைத்துப் பரபரப்புடனே மிக உயரமான அந்நதியின் கரையின்மேலேற அதன் கருப்பமானது கீழே நதிஜலத்தில் நழுவிவிழுந்து அலைகளிலே மிதந்தது. அதுகண்டு பரதர் அந்த மான்குட்டியை வாரியெடுத்துக் கொண்டார். அந்தத்தாய்மானும் கருப்பம் விழுந்த அதிர்ச்சியினாலும் மிகவுயரத்திலேறின வருத்தத்தினாலும் கீழே விழுந்து இறந்தது. அவ்வாறு அந்தமான் இறந்ததும் அந்தச் சிறுகுட்டி அந்தரமாயிருப்பதுங்கண்டு அந்தமகாயோகி மிகவும் இரக்கமுற்று அக்குட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தமதாச்சிரமஞ்சேர்ந்து அதை வெகு அன்புடனே வளர்த்துவர, அதுவும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்ததாகி அவ்வாச்சிரமத்தின் சமீபத்திலே இளம்புற்களைமேய்ந்து திரிந்துகொண்டும், ஒவ்வொருவேளை தூரத்திற்போய் மேய்ந்துகொண்டிருந்து ஆச்சிரமத்திற்கு ஓடிவந்துகொண்டும், காலையிற்புறப்பட்டு அங்கங்கே ஓடிமேய்ந்து சாயங்காலத்தில் அவர்வாசஞ் செய்யுங் குடிசையி னருகேவந்துகொண்டுமிருந்தது. இவ்விதமாய் அந்த மிருகமானது தூரத்திலேயும் சமீபத்திலேயும் இருந்து விளையாடுகையில் அம்முனிவருடையமனம் அதனிடத்திலேயே பற்றிநின்றதேயன்றி வேறொருவிஷயத்திலுஞ்செல்லவில்லை. இராச்சியம் மக்கள் முதலான சகல பந்தங்களையும் விட்டு யோகநிஷ்டையிலிருந்த அம்முனிவர், அம்மான்குட்டியினிடத்திலே தனதென்னும் அபிமானம் பற்றினவராய் அது சிறிதுபொழுது காணப்படாமலிருந்தால் "ஐயோ என்னுடைய மான்குட்டியைச் செந்நாய் தின்றதோ, புலியறைந்ததோ, சிங்கந்தான்கொன்றதோ, இன்னும் வரவில்லையே என்னசெய்வேன்! அந்தமான்குட்டி இங்கே குதித்து விளையாடும் போது அதன் சிறுகுளம்புகளினால் பெயர்க்கப்பட்டு மேடுபள்ளமாயிருக்கிற இந்த இடம் எனக்கு எவ்வளவுசந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. அப்படிப்பட்ட என்னுடையமான்குட்டி எங்கேபோயிற்றோ, தெரியவில்லை! மே

லும் அது என்னருகிலேவந்து தன்கொம்பினுலே என்னுடம்பைச்சொறிந்து சுகமுண்டாக்குமே! அப்படிப்பட்ட அந்தக்குட்டி க்ஷேமமாய் வந்துசேர்ந்து எனக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குமோ, வந்துசேராமல் துக்கத்தை யுண்டாக்குமோ, என்செய்வேன்! அந்தக்குட்டி இப்போதுதான்முளைத்த தன்சிறியபற்களாலே கடிக்க, நுனிகளை யிழந்து நிற்கிற இந்தத்தருப்பைகளும் நாணல்களும் சாமவேதிகளான பிரமசாரிகளைப்போலே மொட்டைகளாய் விளங்குகின்றனவே! இவ்வாறு மறுபடியும் அதுவந்து மேயக்காண்பேனே என்னவாகுமோ!" என்றுவிசனப்படுவதும், அது சமீபத்தில்வரும்பொழுது மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவதுமாயிருந்தார்.

இப்படி அதன்மேலே அன்பு பாராட்டிவந்தமையாலே ராச்சியபோகாதிகளெல்லாவற்றையுந் துறந்த அவருக்கும் சமாதி நிஷ்டை குலைந்துபோயிற்று. அந்த மான்குட்டி ஓடிவிளையாடும்போது அதன் வடிவான பாவனையும் தூரத்தில் போயிருக்கும்போது மனமும் தூரமாக வோடிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதுமாய் யோகபங்கமுற்ற அந்தப் பரதமகாராஜாவுக்கு நிரியாணகாலம்நேர்ந்தது. அப்போது பிதாவை மிகவும் அன்புள்ள மகன் நோக்குவதுபோல அந்த மிருகமானது கண்களில்நீர்ததும்ப அவரை நோக்கிக்கொண் டிருந்தது. அவரும் அப்படியே பிரியமான புத்திரனைப்பார்ப்பதுபோலவே கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அம்மான்குட்டியைப் பார்த்துக்கொண்டே பிராணனைவிட்டார். ஆனதனுலே அவர் மறுஜனனத்திலே ஜம்பூமார்க்கமென்கிற கங்கைக்கரைக்காட்டிலே மானுகவேபிறந்து யோகப்பிரபாவத்தினுலே பூர்வஜன்மஞானமுடையவராய் வெறுப்படைந்து தாயைவிட்டுப்பிரிந்து முன்னிருந்த சாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்கே வந்து உலர்ந்துபோன புற்களையும் சருகுகளையுந் தின்றுகொண்டு, மானுய்ப்பிறப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்த கருமத்தைக் கழித்துவந்து அங்கேதானே மரணமடைந்து, நல்லொழுக்கமும் யோகநிஷ்டையும் மிகுந்த உத்தமமான ஒரு பிராமணகுலத்திலே பூர்வஜன்ம ஸ்மரணத்தோடுபிறந்து முன்னிருந்தபடியே சகலசாஸ்திரங்களின் உண்மையறிந்தவராய் சகலவித ஞானத்திலும் தேர்ந்தவரா யிருந்து ஆத்தும சொரூபத்தைப் பிரகிருதிக்கு வேருகவும் தேவாதிசகல சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்தும ஸ்வரூபங்களெல்லாம் தன்னைக் காட்டிலும் பேதமில்லாமல் விலக்ஷணமான ஞானகார முள்ளவைகளாகவும் பாவித்திருந்தார். வேதமுதலான சகலசாஸ்திரங்களுங் கற்று அவற்ருல் பெறவேண்டிய ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கையாலே குரு ஓதுவித்த வேதாதிகளை அவர் ஓதினரில்லை; ஆத்துமஞானம் கைவசப்பட்டு அனுபவ நிஷ்டையி லிருந்தபடியினுலே யாதொரு கருமத்தையுஞ் செய்தாரில்லை; அவர் வித்துவானுயிருந்தும் மூடனைப்போலே இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்தாத பேச்சைப் பேசிக்கொண்டு அழுக்கு நிறைந்த வுடம்பும் அழுக்கான கந்தைத்துணியும் ஊத்தைமிகுந்த பல்லுமாய் கண்டோர் யாவரும் அருவருத்துத் தூஷித்து அவமதிக்கும்படி நடந்து,—

𑌸𑌮𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌂𑌹𑌾𑌨𑌿𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌰𑍍𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇𑌯𑌤𑌃 ।
𑌜𑌨𑍇𑌨𑌾𑌵𑌮𑌤𑍋𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌚𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤𑌵𑍈𑌯𑍋𑌗𑍀𑌸𑌤𑌾𑌂𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌦𑍂𑌷𑌯𑌨𑍍।
𑌜𑌨𑌾𑌯𑌥𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨𑍈𑌵𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥

[உலகத்தார்செய்யும் வெகுமதிப்பானது யோகசம்பத்துக்கு மிகுந்த கேட்டைத்தரும்; அவமதிப்போ கர்வாகங்காரங்களைப் போக்குவதனாலே யோக சித்தியைத் தரும்; ஆதலால் யோகியானவன் யாவரும் தன்னி●த்திற்சேராமல் தன்னை யவமானம்பண்ணும்படி ஜடனைப்போலக்காட்டிப் பெரியோர்களுடைய ஒழுக்கத்துக்குப்பழுதுவாராமற் காத்துநடக்கவேண்டும்.] என்கிற இரணியகர்ப்ப வாக்கியங்களைநினைத்து அந்தபரமயோகியானவர் மூடனைப்போலவும் பயித்தியம்பிடித்தவனைப்போலவும் திரிந்துகொண்டிருந்தார். அப்படியிருந்ததனாலேதான் அவருக்கு ஜடபரதர் என்றுபெயருண்டாயிற்று. அவர் புழுத்துக்கெட்டுப்போன உழுந்து யவை முதலியவைகளாற்செய்த அப்பங்களாகிலும் கீரையாகிலும் காட்டுக்கிழங்கு முதலியவை யாகிலும் இலையாகிலும் எது எப்போது எவ்வளவுகிடைக்குமோ அவ்வளவையே மேன்மையாகவும் வெகுவாகவும் பாவித்துப் பிராணதாரணை செய்துகொண்டு சந்துஷ்டியடைந்திருந்தார். இவ்விதமான இவருக்குத்தகப்பனார் லோகாந்தரஞ்சேர்ந்தபின் இவருடைய அண்ணன்தம்பிமார்களும் அவர்களுடைய மக்களும் மற்றுமுள்ளபந்துக்களும் அல்ப ஆகாரமே கொடுத்து இவரைக்கொண்டு கழனிவேலைசெய்வித்து வந்தார்கள்; அவர் வேலைகளைத் திருத்தமாகச்செய்யாமல் மூடனைப்போற்செய்துவந்தார்; அவர் அப்படி அல்பாகாரமுண்டு வேலைசெய்துவந்தாலும் உடம்புநன்றாய்ப் பருத்துக் கண்களிரண்டும் வித்தியாசமில்லாமற் சமானமாய் விளங்கியிருந்தார். இவரை இவர் பந்துக்கள்மாத்திரமேயன்று அன்னியர் யாராலும் வேறுகூலியில்லாமல் கிஞ்சித்து ஆகாரமே கூலியாக எந்தவேலைசெய்யச்சொன்னாலும் தடையின்றிச்செய்துவந்தார்.

முன்சொல்லியபடி அழுக்குத்தீர்ப்பது முதலானசெய்கைகள் ஒன்றுமில்லாமல் சிகையஞ்ஜோபவீதமுதலான பிராமணசின்னங்களும் நீராடல் சந்தியாவந்தனஞ்செய்தல் முதலிய பிராமணாசாரங்களு மாத்திரமுடையவராய்ப் பித்தனைப்போலே திரிந்துகொண்டிருந்த அந்த யோகியை ஸவ்வீரராஜனுடைய சாரதியானவன் ஒருகாலத்தில் காளிக்கு நரபலியாகக்கொடுக்கும்படி நிச்சயித்து இரவில் பிடித்துக்கொண்டுபோய் பலியிடுவதற்கு உரிய கோலஞ்செய்து காளிகோயிலுக்கு எதிரில் கொலைக்களத்திற்கொண்டுபோய் நிறுத்த, அந்தக்காளியானவள் இவர் மகாயோகீச்சுரர் என்பதை யறிந்து இவரைப்பலியிடவந்த அந்தக்கொடியவனையேகத்தியினாலேவெட்டி அவன் கழுத்தினின்றுமொழுகின உதிரத்தைத் தன்பரிவாரத்தோடு கூடக் குடித்துக் குதூகலமடைந்தாள்.

பின்பொருகாலத்தில் இக்ஷுமதிநதிதீரத்தில் எழுந்தருளியிருக்குங் கபில மகாமுனிவரிடத்துக்கு துக்கமயமான இந்தச் சமுசாரத்தில் எது சிரேயசு என்றுவிசாரித்தறியும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்டிருந்த ஸவ்வீரராஜனுடைய சேவகனொருவன், நீறுபூத்த நெருப்பைப்போலே பிரபாவம்வெளிப்படாமல் ஜடாகிருதியாய்த்திரிந்துகொண்டிருந்த பரதரை வழியில் அரசன் சிவிகையைச் சுமப்பதற்குத்தகுந்த சிவியானாகநினைத்து அமிஞ்சிபிடித்துப் போட்டான். அவ்வரசனுடைய பல்லக்குப்போயிகளாக அமிஞ்சிபிடித்துப் போட்டிருக்கிற ஆட்களுக்குள்ளே இவரும் ஒருவராய், சகல ஞானபூர்ணராயிருந்தாலும் பூர்வஜன்மத்தைநினைத்துப் பாபங்கள் க்ஷயிக்கும்பொருட்டுப் பல்லக்கைச்சுமந்துபோனார். போகையில் இவர் அஹிம்ஸையேபரமதர்மமென்று அறிந்தவராதலால் தமதுகாலின்கீழ் ஒருஜந்துவும் அகப்படாதிருக்கும்படி நுகத்தடியளவுதூரம் தரையைப்பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாய்நடக்க, மற்றவர் துரிதமாய்நடக்க, பல்லக்கின்நடை விஷமமாயிருந்தபடியால் அவ்வரசன் சரியாய்நடவுங்கள் என்றுசிவியாரைநோக்கிச்சொல்லியும் சிவிகையின் கதி விஷமப்பட்டே போனபடியினாலே கோவத்தினால் சிரித்துக்கொண்டு, ஓ சிவியாரே என்பேச்சையுங்கடந்து ஏனிப்படி நடக்கிறீர்கள் என்று பலதரம் சொல்ல, அச்சிவியார், மகாராஜாவே! எங்களிற் குற்றமில்லை; இவனொருவன் இப்படிநடக்கிறானென்றார்கள். அதுகேட்டு அந்தராஜன் அந்தப் பிராமணோத்தமரை நோக்கி, ‘அடா என்பல்லக்கைச் சிறிதுதூரமே நீசுமந்தாய், இதனாலேயே விடாய்த்துப்போனையோ? மேலும் நீ வருத்தஞ்சகிக்கமாட்டாதவனோ? பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பருத்தவனாகவே காணப்படுகிறாய்’ என்றுசொல்ல, அந்தப்பிராமணர் அரசனைநோக்கி, ‘நான் பருத்தவனுமல்லேன், உன்பல்லக்கைச் சுமக்கவுமில்லை, நான்வருந்தவுமில்லை, அதன்காரணமான ஆயாசமும் எனக்கில்லை’ என்றார். அரசன் அதுகேட்டு அவர்கருத்தறியாமல், பிரத்தியக்ஷத்தில் நீபருத்துக்காண்கிறாய்; இப்போதும் உன்தோளில்என்பல்லக்கிருக்கின்றது, சுமைசுமப்பதனால் சகலபிராணிகளுக்கும் ஆயாசம் உண்டென்பதும் நிச்சயம், அப்படியிருக்க நீயென்ன பொய்சொல்லுகிறாயென்று அவரைப் பார்த்துச்சொன்னான். அதற்கு அந்தப்பிராமணர் ‘ஓஅரசனே! நீஎன்னவோபிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்டேனென்று சொன்னையே அந்தவஸ்துவை முன்னே எனக்குத்தெரியச்சொல்; அது பலமுள்ளதென்றும் பலமில்லதென்றும் விசேஷணங்களைப் பின்னே சொல்லலாம். மேலும் உன்னாலே சிவிகைசுமக்கப்பட்டதென்றும் இப்போதும் உன்மேல் அது இருக்கின்றதென்றும் சொன்னையே, இது சுத்தப்பொய்; அதைக்குறித்து நான்சொல்வதைக்கேள்: நிலத்திலேஇரண்டுபாதங்களிருக்கின்றன; அவற்றின்மேல் கணைக்கால்களிருக்கின்றன; அவைகளிலே தொடைகளிரண்டுநிற்கின்றன, அவற்றை ஆதாரமாகப்பற்றி நிற்கின்றது வயிறு; மார்பு கைகள் தோள்கள் இவையெல்லாம் வயிற்றின்மேலிருக்கின்றன; அந்தத்தோள்களைப் பற்றியிருக்கின்றது சிவிகை; இப்படியிருக்க எனக்குப் பாரம் எதனாலே உண்டாயிற்று? அந்தச்சிவிகையிலே நீயென்று உன்ன

லே நினைக்கப்பட்டதேகமிருக்கிறது; அந்தத்தேகத்திலே நீ யிருக்கிறாய்; அப்படியே இந்தத்தேகத்தில் நான் இருக்கிறேன்; இப்படியிருக்க இதுவெல்லாம் உன்னாலே வேறுவிதமாயன்றோ சொல்லப்படுகிறது; அரசனே! நானும்நீயும் மற்றவர்களும் தேகங்களாய் மாறிநிற்கிறபிருதிவிமுதலான பஞ்சபூதங்களாலே சுமக்கப்படுகிறோம்; இந்தப்பூதவர்க்கமும் குணங்களின்பிரவாகத்திலேவீழ்ந்து அதன்வசத்தினாலே நடத்தல்முதலிய வியாபாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றது; அந்தச் சத்துவமுதலான குணங்களும் கருமங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றன; அந்தக்கருமங்கள் அவித்தையினாலே சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவ்வவித்தை சகலப்பிராணிகளிலு மிருக்கின்றது; ஆத்துமாவோ சுத்தமாய் நாசமில்லாததாய் பசிமுதலான ஷடூர்மிகளுமற்றதாய் சத்துவாதி குணரகிதமாய் குணமயமான பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறானதாயிருக்கின்றது; அது சகலஜந்துக்களிலும் தேகம்போலே அனேகாம்சமாயிராமல் ஒரேயம்சமாயிருக்கிறது; அதற்கு வளர்தலுந் தேய்தலுமில்லை; இப்படி ஆத்துமாவுக்கு விருத்திக்ஷயங்களில்லாமலிருக்க, நீ பருத்திருக்கிறாயென்று எந்தயுத்தியினாலேசொன்னாய்? அன்றியும், பூமி, பாதம், கணைக்கால், தொடை, இடை, முதலான அவயவங்களின் அடுக்கின்மேலான தோளிலிருக்கிற பல்லக்கினால் எனக்குப்பாரமுண்டென்றால் அந்தப்பாரம் உனக்கும் சமமாயிருக்கவேண்டும்; மேலும் சகலமானபேருக்கும் இந்தப் பல்லக்கின்பாரம்மாத்திரமன்று, காடு, மலை, வீடு, முதலானவற்றைப்பற்றிய பாரமும் உண்டாகின்றதெனச் சொல்லவேண்டும்; இப்படியல்லாமல் ஆத்துமாவானது பிராகிருதங்களான அவயவங்களைக்காட்டிலும் வேறென்பது சித்தமாகிறபோது நான் பாரத்தைச் சுமக்கிறேனென்பது எது? இந்தச் சிவிகை எந்தவஸ்துவினாலானதோ அந்தவஸ்துவினாலானதுதான் இந்த வுடம்பு. இதிலேதான் உனக்கும் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மமத்துவம் [எனது என்கிற அபிமானம்] ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது;' என்றிவ்வளவு பேச்சைப்பேசி அந்தயோகியானவர் வாயைமூடிக்கொண்டு பல்லக்கைச்சுமந்துகொண்டேபோனார். இதுகேட்டவுடனே அவ்வரசன் திடுக்கிட்டுச் சிவிகையினின்றுந் திடீரென்றுகுதித்து அவர்திருவடிகளைப்பிடித்துக்கொண்டு, 'ஓ, பிராமணோத்தமரே! இப்பல்லக்கைவிட்டு அடியேன்அறியாமையினாலே செய்தகுற்றத்தைமறந்து அடியேனிடத்தில் அனுக்கிரகஞ்செய்தருளல்வேண்டும். தேவரீர் ஜடனைப்போலே ரூபந்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்; தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லை; மேலும் என்னகாரணத்தினாலே என்ன பயனைக் கருதி இங்கே எழுந்தருளியது? இவற்றையெல்லாம் அறியவிரும்பி வணங்கிநிற்கிற அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க ஜடபரதர் அருளிச்செய்கிறார்.

அரசனே! கேள். நீயாரென்று வினவினையே, அதற்கு நானின்னானென்று விடைகொடுக்கக்கூடாததாயிருக்கின்றது. எப்பயனைநோக்கி எதனால் இங்கேவந்தாயென்பதற்கும் விசேஷித்துவிடைகொடுக்கவேண்டுவதில்லை; ஏனென்றால் எங்கும் வருவதற்குப்பயன் அனுபவமே. இந்தச்சுகதுக்கானு

ப்வங்கள் புண்ணியபாவங்களினலே உண்டானவைகளாய் இடத்தையுங் காலத்தையும் பற்றியிருப்பதனலே பிராணிகள் தங்கர்மானுபவத்திற்கு உரிய தேசகாலங்களிலே தேகாதிகளைப்பெற்றுவருகிருர்கள். ஓ அரசனே! இப்படிச் சகலஜந்துக்களுக்கும் சகலஇடங்களிலும் உடலோடுவருதல் கர்மானுபவத்திற்கென்று சாதாரணமாயிருக்கிறபடியினலே, என்னைவருதற்குக்காரணமென்னென்று நீயேன் வேறுவினவினய் என்றருளிச்செய்தார். அரசன் அதுகேட்டு யோகீந்திரரே சகலகர்ரியங்களுக்கும் தருமா தருமங்கள் காரணமென்பதும், சுகதுக்கானுபவத்திற்காக தேகம்விட்டுத்தேகம்பிரவேசிப்பதென்பதும் சரிதான். ஆனல் நானின்னனென்று ஆத்துமாவைக்குறித்துச்சொல்லக்கூடாதென்று தேவரீர் அருளிச்செய்தீரே? அதைஅறிய விரும்புகிறேன்; ஓ, பிராமணேத்தமரே! ஆத்துமாவானது இல்லாதவஸ்துவாகையாலே அப்படிச்சொல்லக்கூடாதென்ருல் ஆத்துமா இருக்கிறவஸ்துவேயல்லாமல் இல்லாததன்றே? இந்த நானென்கிறசொல்ஆத்துமாவின்மேல் பிரயோகிப்பது குற்றமன்றே? இப்படியிருக்க நான் இன்னனென்று சொல்லக்கூடாதென்று எப்படியருளிச்செய்தீர்? அதைஅடியேனுக்கு விளங்கவருளிச்செய்யவேண்டும் என்றுவினவ பரதயோகி அருளிச்செய்கிருர்.

'அரசனே! கேள். ஆத்துமாவைக்குறித்து நானென்னுஞ் சொல்லைப்பிரயோகிப்பது குற்றமன்று, அது சரிதான்; ஆனல் நான் இன்னனென்பதனலே ஆத்துமாவல்லாத தேகாதிகளிலே ஆத்துமபுத்தியும் இப்படிப்பட்ட பிராந்தியைத் தெரிவிக்குஞ் சொல்லாவதும் ஆகிய குற்றங்களுண்டாம். அரசனே! நாக்கும் உதடும் பல்லும் தாலுக்களும் நான்என்றுசொல்லுகின்றனவென்று நினைக்கின்றையோ? அவைபலவும் கருவிகளேயன்றிக் கர்த்தாவான ஆத்துமாவன்று. இந்தக் கருவிகளைக்கொண்டு வாக்கென்னும் இந்திரியமே நான் என்கிறதென்பாயோ? அந்தப்பக்ஷத்தில் நீபருத்திருக்கிருய் என்பது எப்படிசரிப்படும்? அன்றியும் என்னுடையவாக்கு என்றுவேருய்ப் பேசுவதுங்கூடாது. இவ்வாறே மற்ற இந்திரியங்களும் ஆத்துமாவென்பது கூடாது. தேகமே ஆத்துமாவென்ருல் அந்தத்தேகம், தலை கால் கை முதலான அனேகவஸ்து ரூபமாகையாலே எந்த அவயவத்திலே அந்தச்சொல்லைப் பிரயோகிக்கலாம்? மேலும் இந்தத்தேகத்தைக்காட்டிலும் ஆத்துமா வேருனவஸ்து; எப்படியென்ருல் ஜாக்கிரத்திலே எனது வுடம்பு என்று வேருகத் தோன்றுவதுமன்றிச் சொப்பனத்தில் அதற்கு வேறுவிதமாகத் தோன்றுவதனலும் ஸுஷுப்த்தியில் தோன்ருமையாலும் அப்படியென்றறி. இப்படியானலும் நான் இன்னனென்று சொல்லக்கூடாமையெப்படியென்பையோ கேள். ஞானமே வடிவாகக்கொண்ட நானென்னும் ஆத்துமஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேருனவடிவுள்ள ஆத்துமஸ்வரூபமொன்றிருக்குமாயின் அதைக்காட்டிலும் வேருக என்னை இன்னனென்று சொல்லலாம். அப்படியில்லையே! சகலதேகங்களிலேயுமிருக்கின்ற ஆத்துமாக்கள் ஞானஸ்வரூபமாய் சத்தியாதிவிசேஷணங்களைப் பொருந்தினவையே யன்றி வேறு விதங்களல்ல. ஆனபடியினலே தேகதர்மங்களான ஜாதியாதிகளையிட்டுப்

பேதப்படுத்திச் சொல்லக்கூடாமலிருக்க நீயார் என்கிறகேள்வியும், நான் இன்னனென்கிற உத்தரமும் பொருந்ாதவைகளாம். ஆத்துமா நித்தியப் பொருள், உடம்புமுதலானவை அநித்தியப்பொருள்; ஆனதனல், ராஜாவென்கிற நீயும் இச்சிவிகையும் சுமக்கிற நாங்களும் உன்சேவகரும் எல்லாம் ஸத் [இருக்கிறபொருள்] அன்று; எப்படியென்றால், முன்பு மரமாயிருந்தது வெட்டப்பட்டுக் கட்டையாயிற்று; பின்பு நீஏறியிருக்கிற பல்லக்காயிற்று; இந்த ஸ்திதியிலே அதற்குவிருக்ஷமென்கிறபெயரும் கட்டையென்கிறபெயரும் எங்கே? இருக்கிறதென்றுசொல்வீயானல் மகாராஜா விருக்ஷத்தின்மேல் ஏறியிருக்கிறரென்று உன்மனிதர்கள் சொல்வார்களா? கட்டையின்மேலிருக்கிறரென்றாகிலுஞ் சொல்வார்களா? சிவிகையின்மேலிருக்கிறர் என்றல்லவோ சொல்வார்கள். ஆராய்ந்துபார்த்தால் இந்தச்சிவிகையென்பது ஒருவகைக் கோப்புப்பெற்றிருக்கின்ற கட்டைகளின் கூட்டமேயல்லதுவேறன்று; இந்தக்கோப்பைப் பிரித்துவிட்டுப் பல்லக்கு எங்கேயிருக்கிறது தேடிப்பார். இப்படியே சலாகைமுதலானவைகளைப் பிரித்துவிட்டுக் குடையெங்கேயென்றுபார். இந்த நியாயத்தையே உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் வைத்துப்பார்த்தால் நீஇன்னன் நான் இன்னன் என்பது தெரியும். லோகவியவகாரம் எப்படி யிருக்கிறதென்றால் கர்மவசத்தினலுண்டாயிருக்கிற தேகங்களிலே புருஷனென்றும், ஸ்திரீயென்றும், மாடென்றும், ஆடென்றும், குதிரையென்றும், யானையென்றும், பக்ஷியென்றும், மரமென்றும், பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நீ நான் என்கிறசொற்களின் முக்கியப்பொருளான ஆத்துமசொரூபமானது ஆணுமன்று, பெண்ணுமன்று, தேவனுமன்று, மனிதனுமன்று, மிருகமுமன்று, மரமுமன்று. இத்தேவத்துவாதிதருமங்களெல்லாம் கருமத்தினல் வந்த சரீரத்தின்ரூபபேதங்களேயாம். இப்படியே உலகத்தில் அரசன்என்கிறவஸ்துவும் ராஜபடர்முதலானவைகளாகிய பொருள்களும் உற்பத்தியாலாகிறதுபற்றி உள்பொருள்என்று சொல்லப்படாவாம். எது எந்தக்காலத்திலும் திரிபுமுதலானவைகளாலுண்டாகிற வேறுபெயர்களையடையமாட்டாதோ அதுதான் வஸ்து. அரசனே! அது எது? யோசித்துப்பார். இதோபார் நீ உலகத்தாருக்கு அரசன், தகப்பனுக்கு மகன், சத்துருவுக்குச்சத்துரு, மனையாளுக்குப்புருஷன், மகனுக்குப் பிதா; இப்படியிருக்க உன்னையாரென்று சொல்வேன். மேலும் நீயென்ன சிரசா, கழுத்தா, வயிறா, அல்லது கால்முதலியவற்றுள் எதுவானலுமா, சொல். இவ்வுடம்புக்கு நீயார்? உனக்கு இவ்வுடம்பு என்ன? ஓராஜாவே! இவ்விதமாய்ச் சகலாவயவங்களுக்கும் வேறாய்நிற்கிற நீ நன்றாய் ஆலோசித்து நான் யார் என்று சிந்தித்துக்கொள். உண்மை இப்படியிருக்க என்னைநான் இன்னனென்று வேறுபடுத்திச்சொல்வது எப்படிக்கூடும் என்று ஜடபரதர் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப் பரமார்த்தத்தோடுகூடின பரதயோகீந்திரருடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு அந்த மகாராஜன் மிகவும் வணக்கத்தோடு அந்தப் பிராமணோத்தமனை வினவுகிறன்: ஸ்வாமீ! தேவரீர் பரமார்த்தஞ்சேர்ந்த வார்த்

தைகளை யருளிச்செய்தீரன்றோ? அவைகளைக்கேட்டு என்மனம் பிரமித்திருக்கின்றது. தேவரீர்அருளிச்செய்தவைகளான சகலஜந்துக்களிலேயும் பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறாய் ஞானஸ்வரூபமாய் மகத்தாய் ஒரேவிதமானது ஆத்துமஸ்வரூபமுண்டென்று காட்டப்பட்டது - ஒன்று; சிவிகையைநான் சுமக்கிறேனில்லை, என்னிடத்தில் சிவிகையுமில்லை, இச்சரீரஞ் சுமக்கின்றது, அது நம்மைக்காட்டிலும் வேறானது, திரிகுணங்களின் ஏவுதலினாலே பஞ்சபூதங்கள் அசைகின்றன, அக்குணப்பிரவிர்த்தியும் கருமத்தினால் ஏவப்பட்டது; ஆதலால் அவைகளினு லெனக்கென்னவென்று காட்டப்பட்டது- ஒன்று; இவைகள் என்செவியிற்பட்டவுடனே என் இருதயம் பரமார்த்தத்தை நன்றாய்த்தெரிந்துகொள்ள ஆவலுடையதாய்த் தழதழத்து நிற்கின்றது. ஓ மகானுபாவரே! முன்னமே நான் இந்தச்சம்சாரத்திலே எது சிரேயசு என்று கேட்டறியும்பொருட்டு ஸ்ரீகபிலமகாமுனிவரிடம்போகப் புறப்பட்டேன். கும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கேவந்ததுபோல் இதனிடையில் தேவரீர்எழுந்தருளி இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யருளிச்செய்யக்கேட்டபடியினாலே அந்தப்பரமார்த்தவிஷயமாய் மனம்தேவரீரிடத்திலேயே ஓடுகின்றது. அந்தக்கபிலமகாரிஷியானவர் உலகத்தினுடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும்பொருட்டுப் பூமியில் அவதரித்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சமன்றோ? அந்த ஸ்ரீகபிலபகவானே அடியேனுக்கு இதம்போதிக்கவேண்டுமென்கிற பரமகிருபையினாலே வழியில்பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளினாரென்று நினைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அடியேனுக்கு இப்படி இதம் உபதேசிப்பார்யார்? ஆதலால் இதங்கேட்க அவாவோடு வணங்கிநிற்க அடியேனுக்கு எதுசிரேயசோ அதை நன்றாய்த்தெரிவித்தருளவேண்டும். தேவரீர் ஜ்ஞானக் கடலாயிருக்கிறீர் என்று பிரார்த்தித்தராஜாவைநோக்கி அந்த மகாயோகி யருளிச்செய்யத்தொடங்கினார்.

ஓராஜாவே! நீ இப்போது என்னை சிரேயசை வினவுகிறையோ, பரமார்த்தத்தை வினவுகிறையோ? சிரேயசென்பதும் பரமார்த்தமென்பதும் ஒன்றன்று. சிரேயசுகளெல்லாம் பரமார்த்தங்களல்ல; சிரேயசுகளைச்சொல்லுகின்றேன்கேள்: எந்தமனிதன் இஷ்டதேவதைகளை யாராதித்து தனம் முதலான சம்பத்துக்களை அடைய இச்சிக்கிறானோ அவனுக்கு அந்தச்செல்வப்பேறே சிரேயசு; புத்திர சந்தானத்தை இச்சிக்கிறவனுக்கு அதைப்பெறுதல் சிரேயசு; இராச்சியமிச்சிப்பவனுக்கு அதையடைதல் சிரேயசாம்; யஞ்ஞாதி கர்மங்களைச்செய்து சுவர்க்காதிகளைப்பெறநினைப்பவனுக்கு அந்தச் சுவர்க்காதிகளே சிரேயசாகும்; யாதொருபலனையுங்கருதாமல் யாகாதிகருமஞ்செய்பவனுக்கு அக்கருமமே சிரேயசாகும்; யோகநிஷ்டையிலிருந்து ஆத்துமத்தியானஞ் செய்வோர்க்கு அதுவே சிரேயமாம்; அவ்வாத்துமாவுக்குப் பரமாத்துமாவோடு ஒன்றாகக்கூடுதல் மேலானசிரேயசாகும்; இப்படி ஒன்றுக்கொன்றுமேலான எழுசிரேயங்கள் பிரதானங்களாம். இவற்றின் உட்பிரிவானசிரேயங்களும் அனேகமுண்டு. இவையெல்லாம் பரமார்த்தங்களல்ல; அவ்வகைசொல்லுகிறேன்கேள். தனமே பரமார்த்தமானால் அதைத்

தருமத்திற்காகவும் காமத்திற்காகவும் செலவுசெய்வார்களா? அப்படிச்செலவு
செய்வதனாலே அதுபரமார்த்தமாகமாட்டாது. அதனாலே சாதிக்கப்படுகிற
தர்மகர்மங்களும் அழியுமவையாதலால் பரமார்த்தமென்று சொல்லப்படா
வாம். புத்திரன் பரமார்த்தமென்றால் அவன் தன்பிதாவுக்கு அவனும்
அவன்பிதாவுக்கு என்கிறதனாலே உலகத்திற்குப்பரமார்த்தம் எப்படியாவான்;
காரியங்களெல்லாம் காரணங்களுக்குப் பரமார்த்தமேயல்லாமல் யாவர்க்கு
மாகமாட்டா. இராச்சியமுதலானவை பரமார்த்தமென்றால் அவை ஸ்திர
மாகாமையாலே எப்படி பரமார்த்தமாம். இருக்கு,' யசுர், சாமம் என்கிற
வேதங்களின் விதிப்படிசெய்கிற யாககருமம் பரமார்த்தமென்று நீநினைத்
திருப்பையாகில் அதற்குஞ் சொல்லுகிறேன்கேள்: மண்ணென்கிறகாரணப்
பொருளினாலே உண்டாக்கப்படுகிற குடமுதலான காரியங்களெல்லாம் கா
ரணமானமண்ணின்தன்மையையே அடைந்திருப்பதுபோலே நாசப்படத்
தக்க சமித்து நெய் தருப்பை முதலானவைகளினாலே செய்யப்படும் யா
காதிகருமமும் நாசப்படத்தக்கதாதலால் பரமார்த்தமென்று சொல்லப்படாது.
பரமார்த்தமென்பது நாசப்படாததாக ஞானிகளாலே அங்கீகரிக்கப்பட்டிரு
ப்பது. யாதொருபலனையும் விரும்பாமற்செய்த யாகாதிகளோவென்றால்,
அவை மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாகையாலே பலனைக்கொடுத்தவுடனே
நசிப்பதனால் பரமார்த்தமல்ல. ஆத்துமத்தியானமும் பரமார்த்தமன்று; ஏ
னெனில் அது விசதம், விசததரம் [பிறவற்றினின்றுந்தெளிவு, நற்றெளிவு]
என்றிப்படிப்பட்ட அவஸ்தாபேதங்களை யடைதலாலேயும், ஸ்மிருதி, பிரத்தி
யயம் [போனதைநினைத்தல், பிரத்தியக்ஷத்தோற்றம்] முதலாக க்ஷணந்தோ
றும் மாறுதலினாலேயும், பரமார்த்தமன்றெனறிந்துகொள். பரமாத்துமா
வோடு ஆத்துமாவுக்கு ஐக்கியமாகிறயோகமே பரமார்த்தமென்று சிலர் நினைக்
கிறார்களன்றோ? அப்படிப்பட்டயோகம் பொய்யாகையினாலே பரமார்த்த
மன்று; ஏன்பொய்யெனில் ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாய் ஆகமாட்டா
தாகையால் ஜீவாத்துமாவானது பரமாத்துமாவாக எப்படி மாறும்? *ஆதலால்
ஓராஜாவேநான்முன்சொன்னவைகளெல்லாம் சிரேயசுகள் என்பதற்குச் சந்
தேகமில்லை; ஆனாலும் பரமார்த்தமாகமாட்டா. பரமார்த்தம் எதுவென்
றால்,—சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறேன்கேள்: தேகத்தைப்போல் பலபொருளா
யிராமல் ஒருபொருளாயும் ஞானத்தினாலே எங்கும் வியாபிக்கவல்லதாயும்
தேவமனுஷியாதி தேகத்தைப்பற்றிய வைஷம்யமில்லாதேசமமாயும் நிர்மல
மாயும் சத்துவாதிகுணசம்பந்தமில்லாததாயும் பிரகிருதிக்குவேறுபட்டதா
யும் உற்பத்திவிநாசவிருத்திக்ஷயாதிகளில்லததாயும் நுண்மையினாலே அக்
கினிவாயுஜலாதிகளான அழிக்கும்பொருள்களுக்கு உட்படாததாயும் பற்றிக்
கொள்ளுதல் முதலான தோஷங்களில்லாததாய் தேகாதிகளுக்கு அதிபதி

* அப்படி சொல்வதற்கு அடியென்னவென்றால் யோகபலத்தினாலே பர
மாத்துமாவைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவிக்கும்போது வேறொன்றுந்தோன்
றாமல் ஆனந்தமயமான பிரமஸ்வரூபமே தோன்றுவதாம்.

யாயுமிருக்கிற ஆத்துமஸ்வரூபம் யாதுண்டோ அது மேலான்ஞானவடிவாய் அவித்தியாரூபங்களான ஜாதிநாமாதிகளோடு பூதம் வர்த்தமானம் பவிஷ்யத் என்கிற மூன்றுகாலங்களிலேயுங்கூடாதது; தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான தேகங்களிலே இருக்கிற அந்த ஆத்துமஸ்வரூபத்தைப்பற்றி எல்லாம் ஒரேவிதம் என்கிறஞானம் எதுவுண்டோ அந்தஞானஸ்வரூபந்தான் பரமார்த்தமாம்; ஆதலால் தேகபேதத்தினலே பேதமாகநினைக்கிறவர்கள் யதார்த்தத்தையறியாதவர்கள்: வேய்ங்குழலில்பிரவேசித்தகாற்று ஒன்ருயிருந்தும் அதன் துவாரபேதங்களினுலே அக்காற்றுக்கு ஷட்ஜாதி ஸ்வரபேத நாமதேயமுண்டானதுபோலே அவ்வாத்துமஸ்வரூபம் பேதமில்லாததா யிருந்தும் அதற்குப் புறம்பான கர்மபேதத்தினுலேவந்த சரீரபேதத்தைப்பற்றி தேவன் மனிதன் என்கிற வியவகாரம் உண்டாகின்றது. அந்தக் கர்மமாகிய மறைவு அழிந்தால் அந்தத்தேவாதிபேதம் இல்லவேயில்லை என்றறி.

இப்படியாகச் சொல்லியபோது அவ்விஷயம் மனதில் திடப்படாமையினுலே ஒன்றும்பேசாமல் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அந்தராஜாவைப்பார்த்து அந்தப் பிராமணேத்தமர் ஞானபேதமில்லாமையைப்பற்றிய கதையொன்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ ராஜேந்திரனே நிதாகருக்கு ஞானத்தை யுண்டாக்கும்பொருட்டு ருபுவென்பவர் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன்கேள்:—பூர்வத்தில் பரமேஷ்டிக்கு ருபுஎன்கிறகுமாரர் ஒருவர் சுபாவத்திலேயே தத்துவஞானமுடையவராயிருந்தார். அவருக்குப் புலஸ்திய குமாரரான நிதாகர்என்கிற சிஷ்யரொருவரிருந்தார். அவருக்கு அந்த ருபு அதிகசந்தோஷத்தினுல் சகல கலைஞானங்களையும் ஓதுவித்தார். சகல ஞானசாஸ்திரங்களை ஓதியும் அவருக்கு ஆத்துமஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமையைப்பற்றிய வாசனை இல்லையென்பதை அந்த ருபு அறிந்திருந்தார். யோகசாஸ்திரமறிந்தவரான அந்த நிதாகர் தேவிகாநதியின்கரையிலே புலஸ்தியராலே ஏற்படுத்தப்பட்டு மிகவும் ரமியமாயும் வளப்பமுள்ளதாயுமிருந்த வீரநகரமென்னும்பட்டணத்தின்பக்கத்தில் ஒரு உத்தியானவனத்திலே வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். ஆயிரம் வருஷகாலஞ்சென்றபின்பு அந்த ருபுமகாமுனிவர் தம் சிஷ்யராகிய நிதாகரைப்பார்க்கும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குப்போனர். அந்தநிதாகர் வைசுவதேவத்தைமுடித்து வாசலில்வந்து அதிதிகளைப் பார்க்குந்தருணத்தில் ருபு நேரிட்டபடியால் இவரை அர்க்கியாதி உபசாரத்துடனே உள்ளே இட்டுக்கொண்டுபோய் ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து, சுவாமீ அமுதுசெய்தருள்கவென்றுபிரார்த்திக்க, அந்தமுனிவர் நிதாகரைப்பார்த்து, ஓபிராமணேத்தமரே! உம்முடைய கிருகத்தில் நான்புசிக்கத்தக்கவஸ்து என்னஇருக்கிறது சொல்லும்; ஈனமானபோசனத்தில் எனக்குப்பிரியமில்லை என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு, சுவாமி! அடியேன்குடிசையில் அரிசிமாவினுலும் யவதானியங்களினுலும் செய்யப்பட்டிருக்கிற அன்னங்களிலும் காய் கிழங்கு கனிகளிலும் அப்பங்களிலும் எதெது தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்கிறதோ அவற்றையெல்லாம் யதேச்சையாய் அமுதுசெய்தருளலாம் என்று சிஷ்யர்

சொல்ல, அந்தக்குரு, ஓபிராமணு! இவையெல்லாம் அற்பபோஜனங்கள், இவற்றில் எனக்குப்பிரியமில்லே. மோர்க்குழம்பு, பாயசம், தேன்குழல், மதுரான்னம், முதலியவைகளை யெனக்குக்கொடும் என்றுகேட்டதற்கு அங்நிதாகர், அப்படியேயாகட்டும்என்றுசொல்லித் தம்பாரியைப்பார்த்து, அடிவிளக்குமுள்ளபெண்ணே! நம்முடையகிருகத்தில் மிகவும்சிரேஷ்டமாகிய எந்த வஸ்துஇருக்கிறதோ அதைக்கொண்டு இவருக்கு விசேஷமதுரமான அன்னஞ்செய்து அளிப்பாயென்றுநியமித்தார். அவளும் தன்பர்த்தாவின் நியமனப்படி அக்கராவடிசில்முதலானவைகளைச்செய்து அளித்தாள். இவ்விதமாகப்பிரசாதித்தஅடிசிலே யமுதுசெய்திருக்கிற அந்தஅதிதியைநோக்கி நிதாகர் மிகுந்தவனுக்கந்தடனே, சுவாமி தேவரீருக்கு மிகுந்ததிர்ப்தியும் சந்துஷ்டியும் உண்டாயினவா? தேவரீர் திருவுள்ளம் சொஸ்தமாயிருக்கிறதா? தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எது? எங்கிருந்தெழுந்தருளுகிறது? எங்கேயெழுந்தருளஉத்தேசித்து இங்கெழுந்தருளியது? இவற்றையெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டும்என்று பிரார்த்திக்க ருபுசொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ பிராமணோத்தமரே! எவனுக்குப்பசியோ அவனுக்கு அன்னத்தைப்புசிப்பதனுல் திர்ப்தியுண்டாகின்றது, எனக்குப்பசியில்லே, அப்படியிருக்க எனக்குத் திர்ப்தியுண்டாவென்று ஏன்கேட்கிறீர்? பிருதிவீ சம்பந்தமான தாதுவானது கர்ப்பத்திலிருக்கும் அக்கினியினுலே அழிக்கப்படுமளவில் பசியும் அந்தஅக்கினிவேகத்தினுல் உள்ளிருக்கும் நீர்வற்றிப்போவதனுலே தாகமுமுண்டாகின்றன. இந்தப்பசிதாகங்கள் (இச்சாரூபங்களாகையாலே. மனோதர்மங்களானுலும்) தாதுக்ஷயத்தினுலுண்டாகின்றனவாதலால் தேகதருமங்களேயாகின்றன. எனக்கு இவையில்லேயே! ஆதலால் பசியினுலுண்டாகுந் திர்ப்தி இப்போது மாத்திரமன்று எப்போதும் எனக்கு இல்லே. மனசுசொஸ்தமா யிருப்பதும் சந்துஷ்டியும் சித்தத்தின்தன்மைகளாதலால் இவ்விரண்டையும்பற்றிச் சித்தத்தையன்றோ கேட்கவேண்டும்? என்னையேன் கேட்கிறீர்? நான்மாத்திரமன்று என்னைப்போலுள்ள ஆத்துமாக்களுக்கெல்லாம் இந்தப்பசி முதலானவை இல்லேயென்றறியும். நீர் கேட்டீரன்றோ வாசஸ்தானமெதுவென்றும் எங்கிருந்து வருகிறுயென்றும் எங்கேபோகிறுயென்றும், இம்மூன்றையும்பற்றி உத்தரஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும். புருஷன் தேவமனுஷ்யாதி சகலசரீரங்களிலேயும் இருக்கத்தக்கவனுய் சகல அசேதனங்களேயும் வியாபிக்கத்தக்கவனுய் ஆகாசத்தைப்போலே ஒன்ருேடும் ஒட்டாதவனுயிருக்கிருன். இப்படிப்பட்ட ஆத்துமாவைப்பார்த்து எங்கிருக்கிருய் எங்கிருந்துவருகிருய்எங்கேபோகிருய் என்னுங்கேள்விகளுக்குப்பொருளில்லே, ஆனதுபற்றிஅப்படிப்பட்ட நான்போகிறவனுமல்லேன் வருகிறவனுமல்லேன் ஓரிடத்திலிருப்பவனுமல்லேன்; நீரும் மற்றவர்களும் அப்படியே; ஆனுல் வருவதும்போவதுமாகத் தோன்றுவதெப்படியென்பீரோ ஆசிரயமான தேகவசத்தினுலென்றறியும்; ஆதலால் போக்குவரவுகளுக்குக் கர்த்தாவாகத் தோன்றுகிற இந்தத்தேகம்நானன்று; அப்படிப்பட்ட நீரும் நீரன்று; மற்றவர்களும் மற்றவர்களன்று; ஆனுல் நல்ல அன்னங்கொடும் அற்ப அன்னம் வேண்

டாமென்று நான்சொன்னது எப்படியென்கிறீரோ; நான்மெய்யாய்க்கேட்டே
னில்லை, மற்றென்னவென்றால் இந்தவித்தியாசம் சுபாவசித்தமோ உபாதி
யைப்பற்றியதோ என்று உமதுகருத்தை யறியும்படி பரீக்ஷைசெய்ததே
யல்லது வேறன்று. அவ்விஷயத்தைப் பற்றியுஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும்:-
உண்கிறவனுக்கு இது ருசியுள்ளது இதுருசியில்லதென்று சொல்லும்படி
ஒருபொருளும் நியதிப்பட்டிருக்கவில்லை; எப்படியென்றால் யாதொருவியா
தியுமில்லாமல் நல்லபசியுள்ளவனுக்குப் புழுத்தவுழுந்து முதலானவைக
ளாற்செய்த தாழ்வானவுணவுகளும் ருசிகரமாகவேயாகின்றன; அப்படியல்
லாதவனுக்குத் தேன்குழல் அக்காரவடிசில் முதலானவைகளும் ருசிகர
மாகாமற்போகின்றன; ஆதலால் உண்பவனுடைய உடம்பின்தன்மையின்
படி உணவுகளிலும் ருசியும் அருசியும் உண்டாயிருப்பதனாலே மதுரமென்
பதும் அமதுரமென்பதும் ஔபாதிகமேயல்லது சுவாபாவிக மன்றெனநிச்
சயித்துக்கொள்ளும். மண்ணாற் செய்தவீடு மண்ணினாலேயே பூசப்பட்டு
உறுதியாவதுபோலே பிருதிவீமயமான இந்தத் தேகமும் பிரிதிவீசம்பந்த
மானபொருள்களினாலே உறுதியாகவேண்டியிருப்பதனால் யாவரும் உண
வைக்கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. யவம் கோதுமை பயறு முதலான
தானியங்களும், நெய் எண்ணெய் பால் தயிர் முதலான ரசவஸ்துக்களும்,
வெல்லம் கனிகள் முதலானபொருள்களும் பிருதிவீசம்பந்தமான அணுக்க
ளேயாம்; ஆகையால் நாம் முன்சொல்லிவந்தவிஷயங்களையெல்லாம் நன்கு
யறிந்து, இது இனிப்பு இது இனிப்பன்று என்றும், இவன் தேவன் இவன்
மனுஷ்யன் என்றும் பேதவிசாரணையுள்ளமனதை, இப்படிப்பட்ட பேதங்
களெல்லாம் கர்மத்தினால்வந்த விகாரங்களென்றும் ஆத்துமசொரூபத்தில்
வைஷமியம் யாதுமில்லையென்றும் சமத்துவஞான முள்ளதாகச் செய்ய
வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சமத்துவபுத்திதான் மோக்ஷகாரணமாகும்; என்று
ருபுமுனிவர்சொன்ன வாக்கியங்களைக்கேட்டு அந்தநிதாகர் குருவைத் தெண்
டன்சமர்ப்பித்து, ஓபிராமணோத்தமரே! பரமார்த்தத்தைப்பற்றின தேவரீர்
வசனங்களைக்கேட்டு எனக்கு அஞ்ஞானம் நீங்கிற்று. அடியேனுக்கு இதம்
போதிப்பதற்காக இங்கெழுந்தருளின தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லை, சா
தித்தருளவேண்டும், என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அந்தருபு சீஷனைநோக்கி,
உமக்கு ஆசாரியனான ருபுஎன்பவன் நான், உமக்கு ஞானங்கற்பிக்கும்பொ
ருட்டு இங்கேவந்தேன், நினைத்தபடி உமக்குப் பரமார்த்தத்தைத் தெரியப்
படுத்தினேன், இனி நான் என்னிடம்போகிறேன். உமக்குச்சுருக்கம்ஒன்று
சொல்லுகிறேன்கேளும். தேவமனுஷ்யாதிபேதமாய்க் காணப்படுகிற சே
தன ஸ்வரூபமெல்லாம் ஒன்றேயல்லாமல் பேதப்பட்டதன்று; தேவாதி
பேதங்களோ கர்மவசத்தினால்வந்த பூதவிகாரங்கள்; இப்படி சேதனாசேத
னாத்துமகமான சகலப்பிரபஞ்சமும் ஸ்ரீவாசுதேவனென்னுந்திருநாமமுடைய
பரமாத்துமாவுக்குத் திருமேனியாயிருக்கின்றது என்று ஆசாரியர் போதித்
ததைக்கேட்டுச் சிஷ்யரானநிதாகர், இனி அடியேன் அப்படியே நினைத்திருக்
கிறேனென்று தண்டன் சமர்ப்பித்து மகாபக்தியோடு உபசாரஞ்செய்யப்

பெற்று அந்த ருபுவானவர் தம்மிஷ்டப்படி போகவேண்டு மிடத்திற்குப் போனார்.

ஜடபரதர் சவ்வீரராஜனை நோக்கிப் பின்னையு மருளிச்செய்கிறார்: கேள் அரசனே! மறுபடியும் ஆயிரம்வருஷஞ்சென்றபின்பு அந்தருபுவானவர் நிதாகருக்கு ஞானத்தைஸ்திரப்படுத்தநினைத்து அந்நகரத்திற்கேபோனார். அப்போது அனேகபரிவாரங்களோடு அரசன்பட்டணத்திற்குள்சென்றுகொண்டிருக்க, இந்த நிதாகர் காட்டினின்றும் சமித்து தருப்பைகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு வழியில்சந்தடியாயிருந்தபடியால் மிதிபடுவோமென்று பட்டணத்திற்குள்ளே போகாமல் தூரத்தில்நின்றுகொண்டிருந்தார். இவ்வகையாய்ப்பசியினாலே மெலிந்துநிற்கிற அந்தநிதாகரைக்கண்டு அந்தருபுவானவர் ஓபிராமணரோ நீர் ஏன் இங்கே ஒன்றியாய்நிற்கின்றீர் என்றுவினவினார். அதற்கு அந்நிதாகர், சுவாமீ அதோ ராஜா பட்டணத்தினுள்ளேபோகிறான், ஆனதனாலே நானாவிதஜனங்களும் சேர்ந்து சம்மர்த்தமாயிருக்கிறபடியால் உள்ளேபோகக்கூடாமல் இங்கே நிற்கிறேன் என்றார். அதுகேட்டு ருபு, ஐயா ராஜா யார், மற்றச்சனங்கள் யார் எனக்குத்தெரியவில்லை; நீர்தெரிந்தவராயிருக்கிறீர், ஆதலால் தெரியச்சொல்லவேண்டும் என்றார். அதற்கு அந்தநிதாகர், அதோபாரும் பெரியபர்வதத்தின் சிருங்கம்போலே மிகப் பெரிதாயிருக்கிறயானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பிரகாசிக்கிறானே அவன்தான் ராஜா, அவனைச்சுற்றிநிற்பவர் பரிவாரங்கள் என்றறியும்என்றுசொல்ல, ருபு ஐயா நீர் ராஜாவென்றும் யானையென்றும் வெவ்வேறான லக்ஷணமுடையனவாய் இரண்டுபொருள்களை ஒரோகாலத்திற் சொல்லிக்காட்டினீர், எனக்கோ அவைகளுக்குப் பேதம் ஒன்றுந்தெரியவில்லை, என்ன விசேஷமோ அதையெனக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டும்; யார்ராஜா, எதுயானை இதையறியவிரும்புகிறேன் என, நிதாகர், என்ன பிராமணா, கீழிருப்பது யானை, மேலிருப்பவன் ராஜா, இவ்விருவருக்கும் சுமப்பதும் சுமக்கப்படுவதுமான சம்பந்தமிருக்கின்றது, இது சாதாரணமான காரியம், யாருக்குத்தான்தெரியாது என்றுசொன்னார். அதுகேட்டு ருபு பிராமணரோ நீர் கீழ் இன்னது மேல் இன்னது என்று எனக்கு நன்றாய்த்தெரிவிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். உடனே நிதாகர் அந்தருபுவின்மேல் சீக்கிரமாய் ஏறிக்கொண்டு அவரைநோக்கி நான்சொல்வதை நன்றாய்க்கேளும்; நானிருக்குமிடந்தான்மேல்; மேலே என்னைப்போலேறியிருப்பவனை ராஜாவென்றறியும்; நீர் இருக்குமிடந்தான்கீழ், உம்மைப்போல் கீழேசுமந்துகொண்டிருப்பதை யானையென்றறியும். இக்காரியம் உமக்குநன்றாய்த்தெரியும்பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தங் காண்பித்தேன் என்றார். பின்பு ருபுவானவர் சரிதான்; நீயென்பதும் நான்என்பதும் எனக்குத்தெரிந்தாலன்றோ மற்றைக்காரியங்களையு மறிந்துசொல்லுவேன், அந்தப்பேதமே எனக்குத்தெரியவில்லை; ஆதலால் நீ நான் என்பவர்கள் யாரோ எனக்குத்தெரியச்சொல்லுமென்றார். இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டவுடனே நிதாகர் வெகுபரபரப்பாய்க் கீழே குதித்து அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தெண்டன்சமர்ப்பித்து, சுவாமி தேவ

நீர் அடியேனுக்கு ஆசாரியரான ருபுவென்று நினைக்கிறேன், மற்றவர்களுடைய இருதயம் இப்படி ஆத்தும அபேதஞானத்தினாலே சுத்தப்பட்டிருக்க மாட்டாது; ஆதலால் தேவரீர் ஆசாரியர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை என்று சொல்ல, ருபுவும் ஆம் நான்ருபுதான், நீர்செய்திருந்த பணிவிடைக்குஉவந்து உமக்கு ஞானத்தை ஸ்திரப்படுத்தும்பொருட்டுவந்தேன்; பரமார்த்தசாரமான அபேதஞானத்தையும் உமக்குச்சுருக்கமாய் அறிவித்தேன் என்றுசொல்லித் தம்மிடம்போய்ச்சேர்ந்தார். அந்த நிதாகரும் சகல ஆத்துமசொரூபங்களும் ஒரேவிதமென்கிற அபேதஞானந்திருந்தினவராய் அப்படியே பாவனையுமுறுதிப்பட்டு இவற்றையெல்லாம் பிரம ஸ்வரூபமாகத் தியானித்து மேலான மோக்ஷத்தையடைந்தார்.

ஓ ஸவ்வீரமகாராஜனே நீயும் அப்படியேதான், சத்துரு மித்திரன் என்னுமிடங்களிலே வித்தியாசமில்லாதவனாகி கர்மவசத்தினாலே எங்குமிருக்கிற ஆத்துமசொரூபம் ஒருவிதமானதேயென்று நினைத்திரு; சுத்தமான ஆகாசம் ஒன்றே உபாதிவசத்தினாலே கறுப்பு வெளுப்பு முதலாகப் பலவகையாய்த் தோன்றுவதுபோலே, ஒரேவிதமான ஆத்துமஸ்வரூபமும் அஞ்ஞானிகளுக்கு வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றது. முடிவு சுருக்கமாச் சொல்லுகிறேன்கேள். எந்த எந்தப்பொருளுண்டோ அவையெல்லாம் ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய சொரூபமேயாம், அவனுக்குவேறாய் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை, நானும் அவன்சொரூபமே, நீயுமப்படியே, சகலமும் அப்படியே; ஆதலால் எல்லாம் வேறுவேறென்கிறபேதபுத்தியாகிற அஞ்ஞானத்தைவிட்டுவிடு; என்றிப்படி அந்தயோகீந்திரராலே நன்றாய்ப்போதிக்கப்பட்டு அந்த ராஜா சுத்தஞானமடைந்து முன்னிருந்தபேதஞானத்தை விட்டுவிட்டான். அந்தப்பரதயோகியும் பூர்வஜன்மஸ்மரணத்தினாலே ஞானயோகமடைந்தவராய் அந்தச்சனனத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தார். இப்படிக்கு மகானுபாவரான பரதயோகியினுடைய இந்த மேன்மையான சரித்திரத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ, எவன் பக்தியோடு கேட்கிறானோ அவர்களெல்லாம் சுத்தஞானமுடையவர்களாகி மோக்ஷம்பெறுதற்கு யோக்கியராவார்கள்.

[இங்கே ஜடபரதர் முதலானோர் பக்த்திநிஷ்டருக்கு ஆத்துமஸ்வரூபானுபவம் ஆவசியகமானதனாலே அதுதெளிந்து அனுபவப்படும்படி நானாவிதவுபாயங்களினாலே போதித்தார்களே யல்லது அவ்வளவே உபாயபரமபுருஷார்த்தங்களென்றன்று; கடைசியில் வாசுதேவத்தியானத்தையும் மோட்சத்தையுஞ் சொல்லியிருப்பதனால்; ஆனால் ஆத்துமசொரூபத்தையே பரமார்த்தமென்றுசொன்னதென்னவெனில், பிரகிருதிசம்பந்த மறநீங்கி ஆத்துமா தன்யதார்த்த சொரூபத்தோடுநிற்பதே பரமபுருஷார்த்தமாகையால் அப்படிச்சொன்னார்களென்று உணரவேண்டும்.]

அலங்காரவிஷயம்.

[சகூஉ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இனி காப்பியங்களில் வர்ணிக்கவேண்டிய அம்சங்களிற் சில குறிக்கப் படுகின்றன.

பெருங்காப்பியமுதலியவற்றுள் ராஜாவும், ராஜபத்னியும், ராஜபுத்ரனும், மந்திரியும், புரோகிதனும், சேனபதியும், நாடும், நகரமும், காடும், மலையும், பொழிலும், பொய்கையும், மந்திரமும், சூதும், படையெழுச்சியும், வேட்டையும், கரிபரிதேர்காலாளென்னும் நால்வகைச்சேனபலமும் மற்றும் பலவும் வர்ணிக்கப்படவேண்டும். அவற்றுள்,—

ராஜாவினிடத்து வர்ணிக்கத்தக்க அம்சங்கள்;—கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, பொறையுடைமை, செங்கோன்மை, ஊக்கமுடைமை, ஆள்வினையுடைமை, கீர்த்தி, பிரதாபம், துஷ்டநிக்ரகம், சிஷ்டபரிபாலனம் முதலியவை.

ராஜபத்னியினிடத்து வர்ணநீயமான அம்சங்கள்,—அழகு, அமைதி, மானம், வ்ரதம், அன்பு முதலியன.

ராஜபுத்ரனிடத்து வர்ணிக்கத்தக்கவை,—புலமை, திறமை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ஆயுதப்பயிற்சியிற்றேர்ச்சி முதலியவை.

மந்திரியினிடத்து வர்ணிக்கப்படத்தக்கவை,—கலங்காமையும், கல்வியறிவும், முயற்சியும், உலகவியல்பினுணர்ச்சியும், சூழ்ச்சியும் ஆகிய இவை முதலியன.

புரோகிதனிடத்து வர்ணநீயங்கள்,—குலன், அருள், தெய்வபக்தி, வேதம் வேதாங்கம் புராணம் இதிகாசம்தர்மசாஸ்திரம்முதலிய நூற்பொருட்டேர்ச்சி, ஒழுக்கமுடைமை, வாய்மையுடைமை, பொறையுடைமை முதலியன.

சேனபதியிடத்து வர்ணிக்கத்தக்கவை,—ராஜபக்தியும், ஊறஞ்சாமையும், உயிரோம்பாமையும், தெவ்வடக்குந்திறனும், அதிற்பழக்கமும் ஆகிய இவை முதலியவை.

நாடுநகரங்களில் வர்ணிக்கத்தக்கவை,—உழவர் துறவர் அந்தணர் வணிகர் முதலாயினோருண்மையும், ஆகரங்களிற்படுவனவும், வயலினும் பொழிலினும் விளைவனவும், கேணிகளும் ஏரிகளும் ஆறுகளுமாகிய ஜலாதாரங்களும், மலையும், அருவியும், அரணும், பிணியின்மையும், செல்வப் பெருக்கும், விளைவுமிகுதியும், இன்பப்பெருக்கும், காவன்முறைமையும், குடிகள் வேந்தனிடத்தன்புடையாராதலும், வேந்தன் குடிகளிடத்தருளுடையானாதலும் முதலாயின.

இவ்வாறு வர்ணிக்கவேண்டிய பல அம்சங்களும் வடமொழியுள் கவிசிக்ஷாதி பழையநூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்நூல்களுள்ளும் சில அம்சங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்கு உதாரணங்கள் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணமுதலியவற்றுள் ஆங்காங்குக்காணப்படும்.

[நாயகஸ்வரூபநிரூபணம்.]

இனி காவியத்திற்குரிய நாயககுணங்கள் சிறிது விளக்கப்படுகின்றன.

நற்குண மமைந்த நாயகனை நாடிற்
பொற்புறுங் காப்பியம் பொன்மலர் மணத்ததே

என்றமையின், கவித்தலைவன் மகாபுருடனாதல்வேண்டும்.

புல்லர்தம் பாற்படுஞ் சொல்லினைச் செவியுறார்
நல்லிய லமைந்த நாவலர் தாமே,—ஆகலின்.
கருத்தினுமகற்றுககாப்பியம்

என்னுந்தருமநூலின்றுணிபுமீதே. மகாபுருட குணவர்ணனையானது பற்றியே இராமாயணமுதலியன சிறந்துநின்றன. அவற்றுள் இராவணாதிபாதகர் சரித்திரங்கூறப்பட்டிலையோவெனின், அங்ஙனமன்று; வரப்பிரசாதத்தாலளவற்ற செல்வமுதலாய சிறப்பினைப்பெற்றோரும் நெறியினொழுகாமை பற்றிக் கேடுற்றனராதலின், தீவழியொழுகற்கவெனவுணர்த்தியதாம். மக்கட்குப் பயின்றவழி வாதனை யுறுதிப்படுவதுபற்றித் தீவழிச்சென்றா ரியல்பினைச் சிறப்பித்துக்கூறுநூல் தின்மையேதரும்; நல்வழியொழுகினாரியல்பினைக்கூறுநூலோ நன்மையேதரு மெனவறிக. [கவித்தலைவனை நாயகனென்பது மரபு.]

இனி (1) நாயகதுணங்களாவன:—

உயர்குலப் பிறப்பே யொளியுடை மையே
அயர்வறு மீகையோ டறத்தி னிலையே
மயர்வுறும் வண்மையே மாபாக் கியமே
வியப்புறுந் திறனொடு வியக்கமா வனவெலா
நயனுடை நாயக னற்குண மென்ப

எனவிரித்துந் தொகுத்துங் கூறப்பட்டவையாம். இதில் அரசற்குரியனவே பெரும்பான்மையுரைக்கப்பட்டிருப்பினும் ஏனையோர்க்குரியனவற்றையுமாங்காங்குக்கொள்க. [உதாரணம் வருமாறு.]

(1) உயர்குலப்பிறப்பு.—

"ஆதித்தன்குலமுதல்வன்மனுவினையாரறியாதார்
பேதித்தவுயிரனைத்தும்பெரும்பசியால்வருந்தாமல்
சோதித்தன்வரிசிலையானிலமங்கைமுலைசுரப்பச்
சாதித்தபெருந்தகையுமிவர்குலத்தராபதிகாண்."

(2) ஒளியுடைமையாவது,—கீர்த்திப்பிரதாபமுடைமை.

(a) கீர்த்தி— 4-4

இராகு முகம்படா னேலான் களங்க
மிராப்பக லெல்லா மிருந்தொளி செய்வான்
இராம னெனுங்குணப்பா லேர்க்கடலிற் றோன்று
மிராம னொருவனுண் டிங்கு.

(b) பிரதாபம்.—

தனிச்சிலை வேந்தனுந் தாசரதி வீரப்
பனிப்பகை மேற்கொண்டு பாய வமரர்
மனத்தி னகன்றுறுகண் மங்குறங் கிற்றே
சினத்தரக்கர் சித்தத்துச் சேர்ந்து.

(3) அயர்வறுமீகையாவது - வள்ளன்மையே:—

"மொய்யார்கலிசூழ்முதுபாரின்முகத்துதானக்
கையார்புனலானனையாதனகையுமில்லை
மெய்யாயவேதத்துறைவேந்தருக்கேய்ந்தயாருஞ்
செய்யாதயாகமிவன்செய்துமறந்தமாதோ."

(4) அறத்துநிலைக்கு மேற்பாட்டின்பின்னடிகளையேகாட்டாகக்கொள்க; அன்றியும்,—

"தாயொக்குமன்பிற்றவமொக்குநலம்பயப்பிற்
சேயொக்குமுன்னின்றொருசெல்கதியுய்க்குநீரான்
நோயொக்குமென்னின்மருந்தொக்குநுடங்குகேள்வி
யாயப்புகுங்காலறிவொக்குமெவர்க்குமன்னோன்."

[முன்னுதாரணத்தில் கிரியையான அறம் கூறப்பட்டது; இவ்வுதாரணத்தில் குணமாகிய அறம் கூறப்பட்டது. மக்கட்குச் சத்தியம், தயை, பொறுமை முதலாக * எட்டுக்குணங்கள் அறத்துட்டலையானவையெனத் தருமநூலோர் உரைத்திருப்பதுகாண்க. இப்பாடல்களையும் மற்றவைகளையும் இராமவிஷயமாகவேகொள்க.]

(5) மயர்வுறும்வண்மையாவது - மோகிக்கத்தகுமழகு:

பொருளின்பம் போரப் புறத்திட்டுப் போந்து
மருணீக்கு மாதவத்தே நின்ற—இருடிகளும்
மாலாகிப் பெண்மை வரித்தனரொன் றுலோதற்
பாலாமோ காகுத்தன் பாங்கு.

(6) மாபாக்கியமாவது - முற்றரசாட்சி:—

"நேமிமால்வரைமதிலாகநீள்புறப்
பாமமாகடல்கிடங்காகப்பன்மணி
வாமமாளிகைவனாயாகமன்னற்குப்
பூமியுமயோத்திமாநகரம்போன்றதே."

(7) வியப்புறுந்திறனுவது - சதுரப்பாடு; அதாவது அற்பத்தினுற் பெரினதச் சாதித்தலும், ஒன்றிற் பலவற்றைச்சாதித்தலுமாம்.

---

* அவையாவன:—சத்தியம், தயை, பொறுமை, தேவபக்தி, சுத்தி, பொருமையின்மை, மங்களமுடைமை, உலோபத்தனமின்மை எனவிவை.

புகரில் புகலெனும் பூந்தேன் பொழியு
நிகரின் முகமலரை நேர்ந்து—சகல
சகமுந்த னங்கையிற் சார்த்துஞ் சனகன்
மகளை மணந்த மகன்.

ஊன்கொண்ட வன்பகழி யொன்றெய்து வைதேகி
தான்கொண்ட சோகமுந் தண்டாச் சுரர்சோர்வும்
கூன்கொண்ட நெஞ்சத் தரக்கர் குதுகலமுந்
தார்கொண்ட வண்டோ தரிமங் கலநாணு
மேர்கொண் டிறுத்தா னிவன்; என்பதுமது.

இனி, (2) நாயகசொருபமாமாறு:—

புகழும் வீரமும் பொருந்திப் பொருளிற்
றகமுயலுந் துரந்தர னாகிக் குணங்கள்
மிகநின் றவ்னே மேதகு நாயகன்.

புகழ்வீரங்கட்கு முன்பே யுதாரணங் காட்டப்பட்டன.

பொருள் - அறமுதலியன.

முயற்சியிற்றகமையாவது - ஒன்றுடொன்று முரணுதுவைத்தல்.

சேற்றினிற்பூச்சிபோற்படியாதுபல்லறஞ்செய்துலகின்வெப்பமாறப்
போற்றுமாதித்தனீர்கொளலெனத்திறைகொண்டுபொங்குவிளைவுன்னியுழவன்
ஏற்றநிலனோம்பலெனவிணையிலாப்பெண்டிரொடிணைந்துசந்ததிவாய்க்கவே
சாற்றருமியோகுபலசாதித்தகாகுத்தசார்வபவுமன்வாழியே.

துரந்தரத்துவமாவது - பாரந்தாங்கல்; என்றால் பெரியகாரியம் நிர்வ கித்தலாம்.

காடு மலையுங் கடலுங் கடிநகரு
நீடுநில னெல்லா நெடுஞ்சிலையன்—ஆடும்
புயங்கத்தோ டொத்த புயத்திற் றரித்தா
னியங்கத்தோட் பூணே டியைந்து;

பல்பிறப்பாய்ப்பிறந்துவருந்தியும்பயன்படாமே
யொல்கியாழ்கடற்றுயின்றவுந்திபூத்தவனுவப்பப்
பல்கலைமேவுஞ்சந்தப்பனுவரம்பிணக்கறுத்தான்
சொல்வளமல்குபன்னூல்சொரிந்தெதிராசன்றுனே; என்பதுமது.

குணங்கண்மிகநின்றமை:—

"ஆதிம்மதியும்மருளும்மறனும்மமைவும்
ஏதின்மிடல்வீரமுமீகையுமெண்ணில்யாவும்
நீதிந்நிலையும்மிவைநேமியினோர்க்குநின்ற
பாதிம்முழுதும்மிவற்கேபணிகேட்பமன்னோ."

இங்ஙனஞ் சொருப முரைக்கவே செயற்கரியசெய்து செய்யபுகழ்நாட்டி அயர்வின்றி அறமுதலாமவற்றுளமைந்த பெருந்தகையின் சரிதமே யியம்பற் பாலதென்றதாயிற்று. [தொடர்ச்சி.]

பழமொழிகள்.

14. அடிக்குமொருகை அணைக்குமொருகை.
15. அடிநாக்கிலேநஞ்சும் நுனிநாக்கிலே அமுதும்.
    உள்ளேநெருப்பெரிய உதடுபழஞ்சொரிய.
    உள்ளேபகையும் உதட்டிலுறவும்.
    வாய் வாழைப்பழம் கை கருணைக்கிழங்கு.
    * அந்தஸ்தாபோ பஹிஸ்ஸீதம்.
    * விஷகும்பம் பயோமுகம்.
16. அடிமேலடிவிழுந்தால் அம்மியும் நகரும்.
17. அடியாதமாடு படியாது.
18. அடியுதவுவதுபோல் அண்ணன்தம்பியுதவார்.
19. அடுக்(கு)கிற அருமை உடைக்கிறநாய்க்குத் தெரியுமா?
    குசவனுக்கு ஆறுமாசம் தடிகாரனுக்கு அரைநாழிகை.
20. அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்கு கடுத்ததுகாட்டு முகம்.
    அகத்திலழகு முகத்திற்றெரியும்.
21. அடுத்துக்கெடுப்பான் கபடன் தொடுத்துக்கெடுப்பாள் வேசி.
22. அடுப்பெரிந்தால் பொரி பொரியும்.
    முன்கைநீண்டால் முழங்கைநீளும்.
23. அட்டமத்துச்சனி நட்டம்வரச்செய்யும்.

பொருளிலக்கணவிஷயம்.

[கஅகூ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

I.—முதற்பொருள்.

14.—முதற்பொருள் நிலமும் பொழுதும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள்,—

(1) நிலம்—மலையும், மலைசார்ந்தவிடமும்,
சுரமும், சுரஞ்சார்ந்தவிடமும்,
காடும், காடுசார்ந்தவிடமும்,
பழனமும், பழனஞ்சார்ந்தவிடமும்,
கடலும், கடல்சார்ந்தவிடமும்,
எனப்பத்துவகைப்படும். இவற்றுள்,—

குறிஞ்சிக்கு நிலம்—மலையும், மலைசார்ந்தவிடமும்,
பாலைக்கு ,, —சுரமும், சுரஞ்சார்ந்தவிடமும்,
முல்லைக்கு ,, —காடும், காடுசார்ந்தவிடமும்,
மருதத்திற்கு ,, —பழனமும், பழனஞ்சார்ந்தவிடமும்,
நெய்தலுக்கு ,, —கடலும், கடல்சார்ந்தவிடமும் ஆம்.

(2) பொழுது (a) பெரும்பொழுது என்றும், (b) சிறுபொழுது என்றும் இருவகையாம்.

(a) பெரும்பொழுது—கார் (ஆவணி, புரட்டாசி)
கூதிர் (ஐப்பசி, கார்த்திகை)
முன்பனி (மார்கழி, தை)
பின்பனி (மாசி, பங்குனி)
இளவேனில் (சித்திரை, வைகாசி)
முதுவேனில் (ஆனி, ஆடி)

என்னும் ஆறுபகுதியினையுடையதாகும். [பெரும்பொழுது, பருவம் என்பன ஒருபொருள். வடநூலார் பெரும்பொழுதை ருது என்றும், கார் முதலிய ஆறினையும் முறையே வர்ஷருது, சரத்ருது, ஹேமந்தருது, சசிருது, வஸந்தருது, க்ரீஷ்மருது, என்றும் கூறுவர்.]

(b) சிறுபொழுது—மாலை (1 - 10 நாழிகை இரா)
யாமம் (11- 20 ,, ,,)
வைகுறு (21- 30 ,, ,,)
காலை (1 - 10 ,, பகல்)
நண்பகல் (11- 20 ,, ,,)
எற்பாடு (21- 30 ,, ,,)

என்னும் ஆறுபகுதியினையுடைய தாகும்.

இவற்றுள்,—

	பெரும்பொழுது:	சிறுபொழுது:
குறிஞ்சிக்கு	—கூதிர் (முன்பனி)	—யாமம்.
பாலைக்கு	—இளவேனில் முதுவேனில் (பின்பனி)	—நண்பகல்
முல்லைக்கு	—கார்	—மாலை
மருதத்திற்கு—	அறுபொழுதும்	—வைகுறு விடியல் (காலை)
நெய்தலுக்கு—	அறுபொழுதும்	—எற்பாடு

என்பன உரியவாம்.

II.—கருப்பொருள்.

15. கருப்பொருள்,—(1) தெய்வம், (2) உயர்ந்தோர், (3) தாழ்ந்தோர், (4) புள், (5) விலங்கு, (6) ஊர், (7) நீர், (8) பூ, (9) மரம், (10) உணவு, (11) பறை, (12) யாழ், (13) பண், (14) தொழில் எனப்பதினான்குவகையாம். அவையாமாறு:—

கருப்பொருள்.	குறிஞ்சி.	பாலை.
1. தெய்வம்	—சேய்	—கன்னி (*ஆதித்தன்)
2. உயர்ந்தோர்:		
(*a*) தலைமகன்	—(*a*) பொருப்பன் வெற்பன் சிலம்பன்	—(*a*) விடலை காளை மீளி
(*b*) தலைமகள்	—(*b*) குறத்தி கொடிச்சி	—(*b*) எயிற்றி பேதை
3. தாழ்ந்தோர் (மக்கள்)	—(*a*) குறவர் குன்றவர் கானவர் இறவுளர் —(*b*) குறத்தியர்	—(*a*) எயினர் மறவர் —(*b*) எயிற்றியர் மறத்தியர்
4. புள்	—கிளி மயில்	—புறா பருந்து எருவை கழுகு
5. விலங்கு	—புலி பன்றி கரடி யானை சிங்கம்	—செந்நாய் (வலியழிந்த) யானை புலி
6. ஊர்	—சிறுகுடி	—குறும்பு
7. நீர்	—அருவி சுனை	—குழி (அறுநீர்க்) கூவல் (,, ச்) சுனை

முல்லை	மருதம்.	நெய்தல்.
—நெடுமோல்	—இந்திரன்	—வருணன்.
—(a) குறும்பொறை [நாடன் தோன்றல்	—(a) ஊரன் மகிழ்நன்	—(a) சேர்ப்பன் துறைவன் புலம்பன் கொண்கன்.
—(b) மனைவி கிழத்தி	—(b) மனைவி கிழத்தி	—(b) பரத்தி நுளைச்சி.
—(a) இடையர் ஆயர்	—(a) உழவர் கடையர்	—(a) நுளையர். பரதர். அளவர்.
—(b) இடைச்சியர் ஆய்ச்சியர்	—(b) உழத்தியர் கடைச்சியர்	—(b) நுளைச்சியர் பரத்தியர் அளத்தியர்
—காட்டுக்கோழி மயில் சிவல்	—வண்டானம் நீர்க்கோழி அகன்றில் நாரை அன்னம் போதா கம்புள் குருகு தாரா	—காக்கை அன்னம் அன்றில் அகன்றில்
—மான் முயல்	—எருமை நீர்நாய்	—சுறா முதலை
—பாடி சேரி	—பேரூர் மூதூர்	—பாக்கம் பட்டினம் சிறுகுடி.
—குறுஞ்சுனை கான்யாறு	—ஆறு கிணறு குளம்.	—உவர்நீர்க்கேணி. கவர்நீர் மணற்கிணறு உவர்க்கழி.

கருப்பொருள்.	குறிஞ்சி.	பாலை.
8. பூ	—வேங்கை குறிஞ்சி காந்தள் சுனைக்குவளை	—குரா மரா உழிஞை பாதிரி
9. மரம்	—சந்தனம் தேக்கு அகில் அசோகம் நாகம் மூங்கில் திமிசு வேங்கை	—ஓமை இருப்பை பாலை கள்ளி புளி
10. உணவு	—எண்வகைக்கூலம்* முதிரை† கிழங்குபேதம்‡ மூங்கிலரிசி.	—வழிப்பறித்தன பதியிற்கவர்ந்தன
11. பறை	—தொண்டகம் வெறியாட்டுப்பறை குரவைப்பறை	—துடி பூசற்பறை ஊரெறிபறை நிரைகோட்பறை
12. யாழ்	—குறிஞ்சியாழ்	—பாலையாழ்
13. பண்	—குறிஞ்சி	—பஞ்சுரம்
14. தொழில்	—வெறியாடல் ஐவனம்வித்தல் தினைகாத்தல் தேனழித்தல் கிழங்ககழ்தல் அருவியாடல் சுனையாடல் குன்றமாடுதல்	—போர்புரிதல் சூறையாடல் நிரைகோடல் சரத்தெறிதல்

* எண்வகைக்கூலமாவன:—"நெல்லும் புல்லும் வரகுதினை சாமையு, மிறுங்கு தோரை கறைவிளை நெல்லே" என்பன. [புல்-கம்பு. இறுங்கு-சோளம். தோரை - மலைநெல்; கோதுமையுமாம். கறைவிளைநெல் - கேழ்வரகு.]

முல்லை.	மருதம்.	நெய்தல்.
—குல்லை	—தாமரை	—நெய்தல்
முல்லை	செங்கழுநீர்	(வெள்ளிதழ்க்) கைதை
தோன்றி	குவளை	முண்டகம்.
பிடவம்	காஞ்சி	அடம்பு.
கொன்றை	வஞ்சி	
காயா		
—குருந்து	—மருது	—கண்டல்
கொன்றை	வஞ்சி	பனை
முருங்கை	காஞ்சி	புன்னை
பாதிரி	தெங்கு	ஞாழல்
வாகை	கமுகு	
காயா	வாழை	
	மா	
	பலா	
—வரகு	—செந்நெலரிசி	—மீனை, உப்பைவிற்றலாற் [பெற்றன.
சாமை	வெண்ணெலரிசி	
முதிரை†		மீன்.
—ஏற்றுப்பறை	—கிணைமுழவு	—மீன்கோட்பறை
முரசு	மணமுழவு.	நாவாய்ப்பம்பை.
—முல்லையாழ்	—மருதயாழ்	—விளரியாழ்.
—சாதாரி	—மருதம்	—செவ்வழி.
முல்லை.		
—சாமை,வரகுவித்தல்	—விழாக்கொளல்	—மீனுப்புப்படுத்தல்
ஷை ஷை கட்டல்	வயற்களைகட்டல்	அவைவிற்றல்
ஷை ஷை அரிதல்	நெல்லரிதல்	மீனுணக்கல்
கடாவிடல் [தல்	கடாவிடல்	புள்ளோப்பல்
கொன்றைக்குழலூ	குளங்குடைதல்	கடலாடல்.
மூவினமேய்த்தல்	புனலாடல்	
விடைதழுவல்		
குரவையாடல்		

† முதிரையாவன:—அவரை, துவரை, உழுந்து, கடலை, மொச்சை, காரா மணி, பயறுவகைகள் முதலியவாம்.

‡ அவை மஞ்சள், கருணை, சேமை, உள்ளி, வள்ளி, இஞ்சி, முதலியன.

III—உரிப்பொருள்.

16. உரிப்பொருள்,—(1) புணர்தலும், (2) புணர்தனிமித்தமும்; (3) பிரிதலும், (4) பிரிதனிமித்தமும்; (5) இருத்தலும், (6) இருத்தனிமித்தமும்; (7) ஊடலும், (8) ஊடனிமித்தமும்; (9) இரங்கலும், (10) இரங்கனிமித்தமும், எனப் பத்துவகையாம். அவற்றுள்,—

(1)—(பாலையொழிந்த) நான்குநிலத்தும்புணர்ச்சிநிகழுமேனும், முற்பட்ட புணர்ச்சியே புணர்தற்சிறப்புடைமையின், ஈண்டுப் புணர்ச்சியென்றது முற்படக்குறிஞ்சியினிகழும் புணர்ச்சியையாம். [அது இயற்கைப்புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், பாங்கியிற்கூட்டமும், அதன்பகுதியாகிய பகற்குறி யிரவுக்குறிக்கண்ணெதிர்ப்பாடும் போல்வதாம்.]

(2)—தலைவன் தோழியைக்குறையுறும்பகுதியும்; ஆண்டுத்தோழிகூறுவனவும், குறைநேர்தலும், மறுத்தலும் முதலியன புணர்தனிமித்தமாம்.

(3)—ஓதலும், தூதும், பகையும், அவற்றின்பகுதியும், பொருட்பிரிவும், உடன்போக்கும் பிரிவாம்.

(4)—ஒன்ருத்தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும் தோழியொடுவலித்தன் முதலியன பிரிதனிமித்தமாம். [பிரிந்தபின் தலைவிவருந்துவனவும் தோழியாற்றுவிப்பனவும் பாலையாதலின் பின்னொருகாற்பிரிதலுக்கும் நிமித்தமாம்; அவை பின்னர்ப்பிரியும் பிரிவிற்கு முன்னிகழ்தலின்.]

(5)—தலைவிபிரிவுணர்த்தியவழிப்பிரியாரென்றிருத்தலும், பிரிந்துழிக்குறித்தபருவமன்றென்று தானேயுரைத்தலும், பருவம்வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தமைபின்னர்க்கூறுவனவும் போல்வன இருத்தலாம். [அப்பருவம்வருதற்கு முன்னர்க்கூறுவன முல்லைசான்ற கற்பன்மையின் பாலையாம்.]

(6)—பருவங்கண்டு ஆற்ருது தோழிகூறுவனவும், பருவமன்றென்று வற்புறுத்துவனவும், வருவரென்றுவற்புறுத்துவனவும், தலைவன் பாசறைக்கண்ணிருந்துரைப்பனவும், அவைபோல்வனவும் இருத்தனிமித்தமாம்.

(7) புலவி முதலியன ஊடலாம்.

(8) பரத்தையும் பாணனும் முதலியோர் ஊடனிமித்த மாம்.

(9) கடலுங்கானலுங்கழியுங்காண்டொறு மிரங்கலும், தலைவனெதிர்ப்பட்டு நீங்கியவழியிரங்கலும், பொழுதும் புணர்துணைப்புள்ளுங் கண்டிரங்கலும் போல்வன இரங்கலாம்.

(10) அக்கடல் முதலியனவும் தலைவனீங்குவனவும் எல்லாம் இரங்கனிமித்த மாம். இவற்றுள்,—

திணை.	உரிப்பொருள்.
குறிஞ்சிக்கு - - -	புணர்தலும், புணர்தனிமித்தமும்;
பாலைக்கு - - -	பிரிதலும், பிரிதனிமித்தமும்;
முல்லைக்கு - - -	இருத்தலும், இருத்தனிமித்தமும்;
மருதத்திற்கு - - -	ஊடலும், ஊடனிமித்தமும்;
நெய்தற்கு - - -	இரங்கலும், இரங்கனிமித்தமும்;

உரியனவாமெனவறிக.

[வழக்கியலாற்சிறுபான்மை பிறழ்ந்து வருமேனும், பெரும்பான்மை இவை உரியவெனக் கொள்க.]

17. இனி, இவ்வைந்திணையிடத்து களவும், கற்பும் என இரு கைகோள் [=ஒழுக்கம்] நிகழும். அவற்றுள்,—

18. களவாவது,—வேதவிகிதமாகிய * அஷ்டவிதவிவாஹத்துள் காந்தர்வவிவாஹத்தோடொத்தவியல்புடையதாய் பிணிமூப்பிறப்புக்களின்றிஎஞ்ஞான்று மொருதன்மையராய் உருவுந்திருவும் பருவமுங் குலனுங்குணனு மன்பு முதலியவற்ருந் தம்முளொப்புமையுடையராய தலைமகனுந் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவு மடுப்பவுமின்றிப் பால்வகையாற் ருமே யெதிர்ப்பட்டுப்புணர்ந்துவருவது. இது புணர்ச்சி எனவும்படும். இதனை வடநூலார் ஸம்போகசிருங்காரம் என்பர்.

✓**19**. கற்பாவது,—வேள்விச்சடங்கோடுகூட ஒத்தகுலத்தோனும் மிக்க குலத்தோனுமாகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன், ஒத்தகுலத்தாளும் இழிந்தகுலத்தாளுமாகிய தலைவியை, கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடையார் [அவர்களாவார்: இருமுதுகுரவரும், தாயொடு பிறந்தாரும், தாயத்தாரும், ஆசானும் முதலியோர்] கொடுப்பக்கொள்ளுதலாம்.

20. இது கற்பெனப்பட்டதெதனுனேவெனின்,—கொண்டானிற்சிறந்த தெய்வமின்றெனவும், அவனை யின்னவாறுவழிபடுகவெனவும், இருமுதுகுரவர்கற்பித்தலானும்; அந்தணர் திறத்துஞ் சான்ருேர்திறத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன்கற்பித்தலானும்; அவ்வேள்விச்சடங்கு நிகழுங்கால் இவளை யின்னவாறு பாதுகாப்பாயெனவும், இவற்கின்னவாறே நீ குற்றேவல்செய்தொழுகுகவெனவும் அங்கியங்கடவுளறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலினுனும்; என்பர்.

இது மகிழ்வு மூடலும் பிரிவு மிரங்கலு மருவியதாம். இதனை வடநூலார் விப்ரலம்பசிருங்காரமென்பர். ✓

அகப்பொருளுக்குரியவெனக் கூறப்பட்ட கைக்கிளைமுதலாப்பெருந்திணையிறுவாயுள்ள எழுதிணையுள்ளும் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் ஐந்திணையை அடுத்துவருவனவேயன்றித் தனித்துவருஞ் சிறப்புள்ளனவல்லவெனவும், தனித்துவருஞ்சிறப்புள்ளன ஐந்திணையேயெனவும் அறிக. [தொடர்ச்சி.]

---

* அஷ்டவிதவிவாஹமாவன:—பிராஹ்மம், பிராஜாபத்யம், ஆர்ஷம், தெய்வம், காந்தர்வம், ஆசுரம், ராக்ஷசம், பைசாசம் எனவிவை. என்னை: "அறநிலையொப்பே பொருள்கோடெய்வம், யாழோர்கூட்ட மரும்பொருள்வினையே, இராக்கதம்பேய்நிலை யென்றிக்கூறிய, மறையோர்மன்றலெட்டு"...... என்பதன்பொருளுணர்வது. பிராஹ்மம் - அறநிலை. பிராஜாபத்யம் - ஒப்பு. ஆர்ஷம் - பொருள்கோள். காந்தர்வம் - யாழோர்கூட்டம். ஆசுரம் - பொருள்வினை. பைசாசம் - பேய்நிலை. இவற்றுள் ஆசுரமுதலிய மூன்றும் கைக்கிளைக்குரியன; பிராஹ்மமுதலிய நான்கும் பெருந்திணைக்குரியன; காந்தர்வம் - ஐந்திணைக்குரிய கைகோளிரண்டினுள் களவுக்குரித்து என்பர். [இவ்விவாஹபேதங்களின் விவரமெல்லாம் தர்மசாஸ்திரவிஷயம் என்னுந் தலைப்பில் எழுதப்படும்; ஆண்டுக்கண்டுகொள்க.]

தர்க்கசாஸ்திரவிஷயம்.

தர்க்கசாஸ்திரமென்றல் பொருள்களை நன்றய் நிரூபிக்கும் சாஸ்திரம் என்பதுபொருள். நிரூபித்தலாவது-அதன் இலக்கணமின்னது, அதன் ஸ்வரூபமின்னது, அது இதனுற் கொள்ளத்தக்கது என்றிப் படிப்பட்டபலவகையால் விளக்குவது. இந்தசாஸ்திரமானது வேதத்தின் உபாங்கங்களி லொன்றுய்ப் பதினுன்குவித்தைகளிற் சேர்ந்தது.

இந்தசாஸ்திரமானது ஆதியிற் கவுதமமுனிவராலும் கணுதமுனிவராலும் பிரவசனம் செய்யப்பட்டது. இவ்விருவர் செய்த நூல்களிலும் சிலபேதங்களுண்டு; ஆயினும் பொதுக்காரியங்களில் பேதமிராது. இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் வழங்கிவருவது கணுத தர்க்கமே. இந்தக் கணுதசூத்திரத்திற்கு உதயனுசாரியர் என்பவர் பாஷியஞ்செய்திருக்கிறர்.

𑌕𑌾𑌣𑌾𑌦𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍀𑌯𑌂𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍.

என்கிறபடியே இந்தசாஸ்திரமானது எந்தப்பொருளையும் ஆராய்வதற்கும் விவாதமெடுத்துப் பேசுவதற்கும் அவசியமானது. இதன் உதவியில்லாத ஆராய்ச்சியும் பேச்சும் நேராகவும் உறுதியாகவும் இருப்பது அருமை.* மேலுதாகரித்தவாக்கியத்தின்பொருளையே தமிழில்

"எண்ணெழுத்திகழேல்,"
"எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தகும்" என ஔவையாரும்;
"எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங்
கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு" என நாயனுரும்

கூறியிருப்பதும் காண்க. இங்கு எண்ணென்பது தருக்கநூலுக்கும், எழுத்தென்பது இலக்கணநூலுக்கும்பெயர். அது

"எண்ணுமெழுத் துங்கண் ணிவையாய்ந்திந் நூற்பயனைக்
கண்ணுககாண் பார்நற் கதி;
"காண்ட லனுமானங் கதையருத்தா பத்தியிவை
யீண்டிசைத்த வெண்ணெனவே யெண்;
"வழுப்பதத்தை வாக்கினுக்கு மாற்றிவர மாக்கு
மெழுத்தெழுவா யைந்து மெழுத்து;"

என்னும் பரமதிமிரபானுத் திருக்குறளானுணர்க.

---

* இவ்விஷயம் "எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப" என்னுந்திருக்குறளுரையுள் "இதனுற்கற்கப்படுநூல்கட்குக்கருவியாவனவும் அவற்றதின்றியமையாமையுங்கூறப்பட்டன" எனவும், "அவை கருவியாதல் 'ஆதிமுதலொழியவல்லாதன வெண்ணி, னீதிவழுவாநிலைமையவான்—மாதே, யறமார்பொருளின்பம்வீடென்றிவற்றின், றிறமாமோவெண்ணிறந்தாற்செப்பு," "எழுத்தறியத்திருமிழிதகைமைதீர்ந்தான், மொழித்திறத்தின்முட்டறுப்பானுகும்—மொழித்திறத்தின், முட்டறுத்தநல்லோன்முதனூற்பொருளுணர்ந்து, கட்டறுத்து வீடுபெறும்' இவற்றுனறிக" எனவும் கூறிய பரிமேலழகர் வாக்கியங்களால் ஐயமற விளக்கப்பட்டமைகாண்க.